

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce:

S. H., narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina

zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2023, č. j. CPR-19715-3/ČJ-2023-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2023, č. j. CPR-19715-3/ČJ-2023-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí ze dne 17. 4. 2023, č. j. KRPA-135254-16/ČJ-2023-000022-UA (dále jen „prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), a to ve vymezení od kdy se stanoví počátek doby, po kterou nelze účastníkovi umožnit vstup na území členských států Evropské unie, ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, stanovená postupem dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Současně bylo rozhodnuto, že se na účastníka vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalovaný se nedostatečně zabýval odvolacími námitkami žalobce, respektive naprosto špatným způsobem právně posoudil námitky žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, toto rozhodnutí nedostatečně přezkoumal, tím, že neodstranil již zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost prvoinstančního rozhodnutí, zatížil i své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Došlo též k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce.
3. Žalobce se dále nemůže ztotožnit se závěrem správního orgánu v tom smyslu, že bylo nezbytné, nevyhnutelné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, a to především s ohledem na zcela zásadní zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, správní orgán měl postupovat dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území, či řízení úplně zastavit.
4. Správní orgán chybně posoudil odvolací námitku žalobce týkající se nevědomosti neoprávněného pobytu. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí argumentoval tím, že žalobce věděl o svém neoprávněném pobytu. Toto žalovaný správní orgán aproboval, kdy k dané věci uvedl: *„Správním spisem je jednoznačně doloženo, že platnost zaměstnanecké karty cizinci zanikla dne 30. 10. 2022 z důvodu ukončení pracovněprávního vztahu ke dni 31. 8. 2022. Nevědomost neoprávněného pobytu však lze označit za nepravdivé tvrzení cizince, neboť o skutečnostech týkajících se zániku platnosti zaměstnanecké karty byl cizinec informován Sdělením o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele vydaným pod č. j. OAM17784-9/ZM-2023 ze dne 4. 4. 2023, které bylo cizinci doručeno dne 6. 4. 2023.“* Správní orgán tedy dává za vinu žalobci, že ten věděl o svém neoprávněném pobytu od 30. 10. 2022, jelikož mu informace o tomto byla doručena 6. 4. 2023. Správní orgán si tak zcela

jasně protirečí, a činí tak rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce samozřejmě nemohl tušit, že na území pobývá neoprávněně. Po celou dobu byl držitelem zaměstnanecké karty, po skončení pracovního poměru podal žádost o změnu zaměstnavatele a až 6.4.2023 se dozvěděl, že tato žádost byla správním orgánem zamítnuta. Následně se v souladu s poučením OAMP MVČR dostavil v řádu několika dnů na pracoviště OAMP MVČR k vydání výjezdního příkazu a k podání žádosti o vízum za účelem strpění. Žalobce tedy udělal vše v souladu s právními předpisy tak, aby mohl na území České republiky pobývat (dále jen „ČR“). Přesto bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, v jehož odůvodnění jsou zcela jednoznačně dezinterpretovány skutečnosti podstatné pro dané řízení.

5. Žalobce namítl, že i v den zahájení předmětného řízení disponoval zaměstnaneckou kartou, kdy minimálně do 6. 4. 2023 byl přesvědčen, že je tato stále platná. Napadené rozhodnutí tedy nezohledňuje skutečný stav věci a spisový materiál, případně úřední evidence a je vydáno v rozporu se skutečným stavem věci, resp. nereaguje na veškeré důkazy v něm obsažené, tudíž se jedná o nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí.
6. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav pak vedl ke zmatečnosti celého rozhodnutí, kdy nalézací správní orgán zejména v zásadě postupoval na základě svých domněnek, a to převážně při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k vágně zjištěnému stavu věci tak nalézací správní orgán ani nemohl přezkoumatelným způsobem posoudit zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť na základě zjištěného si o tomto nemohl vytvořit ucelený přehled a posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce tak mohlo proběhnout pouze v rovině spekulací a domněnek. Úvahy správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zcela absentují. Správní orgán musí zohlednit nejen rodinný život žalobce na území ČR, ale taktéž kupříkladu délku, byť nelegálního pobytu na území, jeho integraci do majoritní společnosti, a naopak se vypořádat s otázkou, zda má či nemá žalobce v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné zázemí. Žalobce měl na území zaměstnaneckou kartu, kdy si vytvořil pracovní zázemí. Nyní s ohledem na obdržené vízum za účelem strpění pobytu v práci pokračuje. Současně má na území mnoho přátel, a především manželku a dvě nezletilé děti. Jeho zázemí na území ČR je tak zcela markantní, což správním orgánem nebylo dostatečně zhodnoceno.
7. Na podporu svého tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odkázal žalobce na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007-80 či rozsudek ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007-72). V případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného či soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V tomto ohledu je zjevné, že pokud žalobce má naprosto minimální zázemí v zemi původu a správní orgán naprosto účelově zlehčoval integraci žalobce na území. Jeho celkové porušení právních předpisů na území ČR spočívá pouze v neoprávněném pobytu, nelze považovat rozhodnutí, kterým bude vyhoštěn z území za přiměřené a v souladu s výše presentovaným náhledem Nejvyššího správního soudu. Nakonec je třeba vidět, že správní vyhoštění v délce 1 roku je naprosto nepřiměřeným opatřením, které po stanovenou dobu naprosto přetrhá všechny vazby, které si žalobce vytvořil. Ten se na území ČR trvale usadil, dlouhodobě zde pracuje a již se naučil českému jazyku. Na území ČR žije dostatečnou dobu, aby byly podstatně přetřhány vazby k jeho domovskému

státu. Správní orgán v rozhodnutí uvádí, že žalobce porušil právní předpis, nicméně vůbec neřešil závažnost tohoto porušení. Správní orgán tedy v žádném případě nedostal závazku své nestrannosti, což je zřejmé z celého rozhodnutí.

8. Žalobce poukázal i na nedostatečné odůvodnění délky uloženého správního vyhoštění. Samozřejmě správní orgán je oprávněn uložit správní vyhoštění i na delší dobu, avšak takové odůvodnění není dostačující. Správní orgán by měl případ individualizovat a vycházet z konkrétních okolností řešeného případu a života žalobce, kdy zejména mělo být přihlédnuto k polehčujícím okolnostem na straně žalobce – jako je jeho bezúhonnost, excesivní jednání, tj. dosavadní bezproblémovost. Nejsou přitom zjištěny žádné skutečnosti, by roční dobu vyhoštění odůvodňovaly, napadené rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé a nedostatečně odůvodněné.
9. Byť je v rozhodnutí vyslovena nemožnost vycestování, žalobce napadá i postup správního orgánu, kdy ten vyhošťuje občana státu, ve kterém probíhá ozbrojený konflikt s nejistým koncem. V daném případě mělo být řízení jednoznačně přerušeno do doby, kdy a s jakým výsledkem celý ozbrojený konflikt skončí, jelikož v současné chvíli je žalobce vyhoštěn do státu, kde možná nebude nikdy v bezpečí. Takový postup správního orgánu je jednoznačně v rozporu s právními předpisy.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl zamítnutí žaloby. Ohledně nevědomosti žalobce o zániku platnosti zaměstnanecké karty žalovaný uvedl, že pokud by žalobce docházel do zaměstnání ke svému původními zaměstnavateli, zcela nepochybně by mu muselo být známo, že jeho zaměstnavatel už pro něj práci nemá a že jeho další setrvání na daném pracovišti je nežádoucí. Právě pro tyto případy zákon dává cizincům lhůtu 2 měsíce pro změnu zaměstnavatele, aby se ztrátou jednoho zaměstnání nedostavili do nelegálního postavení. Je proto zřejmé, že cizinec vědomě neplnil od srpna 2022 účel, pro který mu byl pobyt na území ČR povolen. Zcela nepochybně se pak o zániku zaměstnanecké karty musel cizinec dozvědět dne 6. 4. 2023, kdy mu bylo doručeno oznámení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, v rámci kterého byl informován, že se má neprodleně dostavit na pracoviště správního orgánu, neboť není oprávněn pobývat na území ČR. I přesto tuto skutečnost, se cizinec dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k řešení své pobytové situace až dne 17. 4. 2023. Zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je nutno konstatovat, že pro posouzení aplikovatelnosti ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců je nepodstatné, jaké skutečnosti vzniku protiprávního jednání předcházely. V případě naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není zavinění vůbec předmětem zkoumání, neboť správní vyhoštění není trestem, ale toliko správním opatřením státu, jehož účelem je dosažení stavu, kdy se na území ČR budou zdržovat pouze cizinci, kteří budou respektovat a dodržovat zákony ČR. Jde o regulační opatření na úseku migrace, které je nezbytným prvkem ochrany společnosti, ať už na úseku bezpečnosti státu, veřejného zdraví, veřejného pořádku či trhu práce.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
12. Dne 17. 4. 2023 se na oddělení cizinecké policie dostavil žalobce s žádostí o vyřešení svého pobytu v ČR.
13. Se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, žalobce při výslechu uvedl, že nyní si je již zániku zaměstnanecké karty vědom. Před měsícem si našel nového zaměstnavatele, před týdnem bylo žalobci oznámeno, že mu změna zaměstnavatele byla zamítnuta. Nevěděl, že je zde od 29. 1. 2023 neoprávněně. Manželka a jeho děti zde pobývají v rámci dočasné ochrany, žije tu též jeho bratr. V ČR žádný majetek nemá, na Ukrajině vlastní dům. V ČR má vazby pracovní, žádné jiné. Na Ukrajině má sestru.
14. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť zde pobýval od 29. 1. 2023 do 17. 4. 2023 bez oprávnění.
15. V odvolání žalobce namítal, že nesouhlasí s posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce si nebyl vědom toho, že je zde nelegálně, jeho zaměstnanecká karta byla platná až do roku 2024, žalobce měl v době jeho zadržení dokonce tuto kartu u sebe. Také považoval dobu zákazu pobytu za neodůvodněně dlouhou, neboť dojde k zpřetrhání veškerých jeho vazeb, žalovaný měl přistoupit k rozhodnutí o povinnosti opustit území. Také nesouhlasil s posouzením vycestování, na Ukrajině nebude v bezpečí.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že konkrétní argumentace k přiměřenosti rozhodnutí jsou uvedeny na straně 3 až 5 prvostupňového rozhodnutí a správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života cizince posoudil a hodnotil, a stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro cizince nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Odvolací orgán se s tímto názorem zcela ztotožnil. Cizinec do protokolu o výslechu účastníka správního řízení uvedl, že jeho manželka a jejich dvě děti mají na území ČR udělenou dočasnou ochranu, v ČR má ještě bratra, na Ukrajině žije jeho sestra. Kromě výše uvedených členů rodiny nemá v ČR žádné společenské a kulturní vazby a nevlastní zde žádný majetek. Jeho nucené vycestování by bylo zásahem do rodinného života, neboť jeho rodina žije nyní v ČR, ale až se situace na Ukrajině uklidní, odcestují všichni zpět na Ukrajinu, kde mají dům. Žalovaným byla v dostupných informačních systémech ověřena informace ohledně pobytu rodinných příslušníků na území ČR. Rozhodnutí do života cizince zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť důvodem jeho pobytu v ČR bylo zaměstnání, takový zásah je však nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Po zániku platnosti zaměstnanecké karty (dne 30. 10. 2022) byl cizinec oprávněn pobývat na území ČR v rámci 90ti denního bezvízového pobytu, na základě svého biometrického cestovního dokladu, tj. do 28. 1. 2023, a jeho další pobyt na území ČR byl již neoprávněný.
17. Cizinci byly na území ČR vzhledem k válečnému konfliktu na Ukrajině přiznány překážky vycestování, cizinec tak může setrvat i přes zjištěné protiprávní jednání na území ČR, tudíž do doby než tyto překážky pominou, může na území ČR nadále pobývat společně se svými rodinnými příslušníky, kterým byla udělena dočasná ochrana,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

tato má jen dočasný charakter. Je zřejmé, že v případě nyní projednávaného případu není rozhodnutí o správním vyhoštění způsobilé změnit charakter soužití cizince s manželkou a dětmi a jeho vydáním tak nedojde k nepřiměřenému zásahu ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

18. Dle názoru odvolacího orgánu nebyly v případě cizince naplněny žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince a cizinec v odvolání neuvedl žádnou novou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a která by mohla být posuzována dle ustanovení § 174a téhož zákona z pohledu na přiměřenosti rozhodnutí. Na základě těchto skutečností odvolací orgán tuto námitku shledal nedůvodnou.
19. Cizinec v odvolání dále namítl, že správní vyhoštění v délce jednoho roku považuje za zcela nepřiměřené opatření. Odvolací orgán po posouzení okolností případu shledal odůvodnění délky doby správního vyhoštění jako dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Správní orgán I. stupně vyložil, že v projednávaném případě dobu správního vyhoštění v délce jednoho roku stanovil s ohledem na závažnost porušení právních předpisů (neoprávněný pobyt na území ČR bez platného oprávnění k pobytu). Přestože byl cizinec na území ČR po určitou dobu zaměstnán a měl si být vědom, za jakých podmínek zde může pobývat a pracovat, dopustil se vytýkaného protiprávního jednání, přičemž skutečnost, že si nezajistil potřebné informace, ho nemůže nyní omlouvat. Jelikož cizinec během řízení o správním vyhoštění spolupracoval, poskytl správnímu orgánu I. stupně potřebnou součinnost a jednalo se o zjištěné první porušení právních předpisů ČR ze strany cizince, bylo cizinci uloženo správní opatření ve spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. Správní orgán I. stupně postupoval dle názoru odvolacího orgánu individuálně, při zachování nestranného postupu a své ustálené rozhodovací praxe, a zvolil délku správního vyhoštění úměrnou konkrétním okolnostem posuzovaného případu. Za daných okolností nepovažuje odvolací orgán správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 1 rok za nepřiměřené opatření.
20. K námitce, že místo správního vyhoštění má správní orgán I. stupně přistoupit k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že při splnění podmínek zakotvených v tomto zákonném ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců ukládá policii povinnost za neoprávněný pobyt bez cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu uložit správní vyhoštění. Pokud v daném případě nebyla správním orgánem I. stupně shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze požadovat aplikaci ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.
21. K námitce, že byť je v napadeném rozhodnutí vyslovena nemožnost vycestování, mělo být v daném případě řízení o správním vyhoštění přerušeno do doby, než ozbrojený konflikt skončí, žalovaný zdůraznil, že podle závazného stanoviska z důvodu probíhajícího mezinárodního válečného konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskou federací není vycestování státních příslušníků Ukrajiny zpět na Ukrajinu možné, proto doba k vycestování nebyla určena. Přestože bylo rozhodnuto o správním vyhoštění cizince, není jeho vycestování zpět na Ukrajinu vzhledem k aktuálně probíhajícímu konfliktu mezi

Ukrajinou a Ruskou federací za současných podmínek možné a za nynější situace tedy cizinci nucené vycestování na Ukrajinu nehrozí. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně při posuzování překážek vycestování postupoval v souladu se zákonem a že ozbrojený konflikt na Ukrajině není důvodem pro přerušení řízení o správním vyhoštění.

22. Cizinec v odvolání namítl, že není pravdou, že dne 30. 10. 2022 zanikla uplynutím doby jeho zaměstnanecká karta a že před zahájením předmětného řízení nevěděl o svém nelegálním pobytu. V uvedeném ohledu lze připustit, že správní orgán I. stupně užil v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávnou formulaci, když uvedl, že zaměstnanecká karta cizinci zanikla dne 30. 10. 2022 uplynutím doby, nicméně tato slovní konstrukce nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správním spisem je jednoznačně doloženo, že platnost zaměstnanecké karty cizinci zanikla dne 30. 10. 2022 z důvodu ukončení pracovněprávního vztahu ke dni 31. 8. 2022. Nevědomost neoprávněného pobytu však lze označit za nepravdivé tvrzení cizince, neboť o skutečnostech týkajících se zániku platnosti zaměstnanecké karty byl cizinec informován sdělením o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele vydaným pod č. j. OAM-17784-9/ZM-2023 ze dne 4. 4. 2023, které bylo cizinci doručeno dne 6. 4. 2023. Důvodem nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele byl totiž právě zánik platnosti zaměstnanecké karty z důvodu ukončení předchozího zaměstnaneckého poměru. Součástí tohoto sdělení byla také informace, že pokud po zániku zaměstnanecké karty dne 30. 10. 2022 není cizinec oprávněn pobývat na území ČR bez víza (bezvízový pobyt), je povinen se neprodleně dostavit na pracoviště správního orgánu za účelem vydání výjezdního příkazu. Cizinec byl v rámci tohoto sdělení poučen o délce oprávněného pobytu na území ČR po uplynutí platnosti zaměstnanecké karty a nemůže se nyní úspěšně dovolávat nevědomosti svého neoprávněného pobytu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
25. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území,*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

26. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení. Žalobce sice namítá, že se žalovaný odvolacími námitkami nezabýval, z napadeného rozhodnutí však plyne opak, zároveň žalobce nijak nespecifikoval, kterou z odvolacích námitek žalovaný podle jeho názoru nevypořádal, z dalšího obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce spíše nesouhlasí se závěry žalovaného. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí přitom jeho nepřezkoumatelnost nezpůsobuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163).
27. K námitce ohledně nevědomosti žalobce o zániku platnosti zaměstnanecké karty soud konstatuje, že samotná skutečnost, zda si žalobce byl vědom neoprávněnosti pobytu není podstatná pro naplnění skutkové podstaty správního vyhoštění, tato (ne)vědomost může být hodnocena v rámci přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a z hlediska uložení délky zákazu pobytu.
28. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovní právní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.
29. V projednávaném případě není sporováno, že pracovní poměr žalobce skončil ke dni 31. 8. 2022, žalobce si měl být vědom zániku platnosti zaměstnanecké karty již na základě samotného znění zákona, aniž by ho bylo třeba zvlášť vyrozumět. Není správná žalobní námitka, že tyto skutečnosti žalobce nemohl tušit, a není pravdou, že žalobce postupoval v souladu se zákonem. Je zřejmé, že oznámení o změně zaměstnavatele podané dne 2. 3. 2023 nemohlo být podáno včas. Dále je zcela zřejmé, že žalobce ani bezprostředně po doručení sdělení o nesplnění podmínek dne 6. 4. 2023 svou pobytovou situaci neřešil, zde již tedy nemůže být o plném vědomí nelegálnosti pobytu sporu, na policii se dostavil až dne 17. 4. 2023. Žalobce dále v žalobě nepřesně uvádí, že žalovaný mu kladl za vinu, že si byl vědom neoprávněnosti pobytu od 30. 10. 2022, z rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že dobu neoprávněného pobytu stanovily od 29. 1. 2023 do 17. 4. 2023.
30. K námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života soud uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného

života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).

31. Žalobce argumentuje zejména tím, že žalovaný nezohlednil délku pobytu žalobce na území ČR (byť nelegálního), jeho integraci do majoritní společnosti, nevypořádal se s otázkou, zda žalobce má či nemá v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné zázemí. Žalobce měl na území ČR zaměstnaneckou kartu, kdy si vytvořil pracovní zázemí, nyní s ohledem na obdržené vízum za účelem strpění pobytu v práci pokračuje. Současně má na území mnoho přátel a především manželku a dvě nezletilé děti.
32. Soud se s posouzením zásahu do soukromého života žalobce provedeným správními orgány ztotožňuje. Zásah byl hodnocen v prvostupňovém rozhodnutí na straně 3 a 4, v napadeném rozhodnutí pak na straně 5 a 6, není tak pravdivé žalobní tvrzení, že úvahy o hodnocení přiměřenosti zcela absentují. Žalovanému je vyčítáno, že vycházel pouze ze svých domněnek a neměl dostatek informací k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, není však konkretizováno, jaké podstatné informace správní orgány nezjistily a jaké podstatné okolnosti správní orgány opomněly zohlednit. Soud k tomuto také konstatuje, že žalobce měl při výslechu možnost uvést všechny skutečnosti, které by mohly být z tohoto hlediska podstatné.
33. Správní orgány dle názoru soudu neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Soud shrnuje, že žalobce má na Ukrajině zázemí, vlastní tam dům, má tam i sestru. Uvedl, že po uklidnění situace se chce i s manželkou a dětmi do vlasti vrátit, finanční prostředky na vycestování má. Délka pobytu žalobce na území ČR není nijak dlouhá (od ledna 2022), nenásvědčuje tak nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Tuto délku nelze hodnotit jako „trvalé usazení“, jak tvrdí žalobce. Také žalobní tvrzení, že žalobce hovoří česky, není důvodem pro shledání nepřiměřenosti zásahu, soud nepředpokládá, že by žalobce zapomněl svůj rodný jazyk (nadto ve správním řízení vyžádal tlumočníka do ukrajinštiny). Obecné tvrzení o tom, že zde má žalobce přátele také neindikuje nepřiměřenost zásahu. Konečně k manželce a dětem žalovaný správně uvedl, že jsou ukrajinské státní příslušnosti, jejich pobyt zde je také pouze dočasný, až bude situace v zemi původu bezpečná, bude moc rodina vycestovat společně. Správní orgány také správně hodnotily ekonomické dopady vyhoštění.
34. Žalobcem odkazovaná judikatura není relevantní. Podstatou obou odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007-80 či rozsudek ze dne 22. 11. 2007, č. j. 1 As 39/2007-72) je shledání nutnosti posuzovat přiměřenost zásahu též v řízení o žádosti o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců., v nyní projednávané věci nejde o řízení tohoto typu a zásah do soukromého a rodinného života správními orgány hodnocen byl, a to zcela dostatečně a správně.

35. Žalobce dále tvrdil, že uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku neodpovídá okolnostem daného případu, je nepřiměřeně přísné a zjevně vybočuje z rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně.
36. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
37. Správní orgán I. stupně vzal při svém rozhodnutí v potaz délku neoprávněného pobytu účastníka na území a skutečnost, že cizinec si byl neoprávněného pobytu vědom, přesto nevycestoval, ani nepodnikl kroky k jinému řešení své situace, ve prospěch pak byla zohledněna spolupráce cizince. Prvostupňový správní orgán byl názoru, že žalobce měl povinnost si rozhodné informace k možnostem pobytu na území zjistit, neboť je dospělou a plně svéprávnou osobou. Žalovaný doplnil úvahy o skutečnost, že se jednalo o první porušení povinností cizince.
38. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Jak již rozvedl soud výše, žalobce si měl být vědom, že pokud skončilo jeho zaměstnání, že dojde po určité lhůtě k zániku platnosti zaměstnanecké karty, minimálně od doručení sdělení o nesplnění podmínek dne 6. 4. 2023 je vědomí o nelegálnosti pobytu zcela nepochybné, přesto se žalobce k řešení své pobytové situace dostavil až dne 17. 4. 2023.
39. Pokud se žalobce v žalobě domáhal zohlednění své dosavadní bezúhonnosti, zákon pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců nevyžaduje opakované porušení zákona, ze správních rozhodnutí je zároveň zřejmé, že jiná porušení zákona správní orgány při zvažování délky zákazu pobytu v potaz k tíži žalobce nebraly. Vzhledem k výraznější délce neoprávněného pobytu (od 29. 1. 2023 do 17. 4. 2023) nelze toto jednání bagatelizovat jako ojedinělý excés.
40. Námitka, že délka zákazu pobytu je v rozporu s praxí, je zcela obecná, žalobce nepoukazuje na žádné konkrétní případy, které by byly skutkově obdobné případu žalobce. Za skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je možno uložit délku zákazu pobytu až na pět let, napadené rozhodnutí je v 1/5 této sazby, již tato skutečnost nenasvědčuje zjevně nepřiměřené délce. Soud má za to, že délka zákazu pobytu byla vzhledem k popsáním skutečnostem stanovena adekvátně, správní orgány z mezí správního uvážení nevybočily.

41. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž správní orgány měly přistoupit k uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož o možné povinnosti opustit území lze uvažovat až poté, co by uložení správního vyhoštění bylo vyhodnoceno jako nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života cizince. V nyní posuzované věci se však oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. Za zjištěných okolností tak nebylo možné uvažovat o aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců.
42. Soud dále k námitce žalobce shledal, že válečná situace na Ukrajině byla při vydání správních rozhodnutí brána v potaz, když byla hodnocena jako překážka znemožňující vycestování žalobce. Z toho důvodu pak nebylo přistoupeno ke stanovení doby vycestování a tato bude stanovena po pominutí důvodů znemožňujících žalobkyni vycestovat dle ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Existence důvodů znemožňujících vycestování však neznamená, že by vůbec nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění; policie při splnění podmínek rozhodnutí o správním vyhoštění vydá a nemožnost vycestovat v tomto rozhodnutí uvede, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015-36, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2023, č. j. 21 A 5/2023-20.
43. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, či že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmito požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

44. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

45. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. srpna 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.